

San Marino een belastingparadijs met een sinister randje

Als we in de herfst van 2021 rond de Tyrreense Zee rijden, doen we ook San Marino aan, nog zo'n vreemd en vooral piepklein dwergstaatje in Europa. Vreemd in een aantal opzichten. Laten we positief beginnen. San Marino is de oudste nog bestaande constitutionele republiek ter wereld, ooit gesticht in het jaar 301 door de heilige diaken (en steenhouwer) Marinus van Arbe. Ze kregen een grondwet in 1600, die nog steeds van kracht is. Ook heel bijzonder. San Marino werd in 1815 door het Congres van Wenen door de andere Europese staten erkend. Sinds 1925 is het een democratie met een parlementair stelsel. En in 1992 is San Marino erkend als volwaardig lid van de VN. Dit is toch een bijzondere staat van dienst voor zo'n klein landje. Je betaalt er overigens gewoon met euro's en je spreekt er Italiaans. Dat laatste is natuurlijk geen wonder, want San Marino ligt in Italië.

We overnachten buiten de grenzen van het 'land', in een schattig geschakeld bungalowtje in Hotel Village Garden, waar ook een enorme camping bij hoort. Daar stikt het van de (Nederlandse) campers. De camping biedt vervoer in een minibusje aan naar de gelijknamige hoofdstad San Marino en die ligt op een hoge berg. We lopen naar boven. Er zijn wel liften, maar we zijn nog niet van de corona-schrik bekomen en de liften zijn propvol. Doen we toch maar niet. Dat lopen blijkt geen lopen, maar klimmen en het is ook geen geringe klus, want het is erg warm. San Marino stad is oud, middeleeuws oud. Overal heel mooie oude gebouwen en prachtige duomo, gewijd aan de stichter, de heilige Marinus van Arbe. Ook bezoeken we een mooi museum over de geschiedenis van de stad en het land. Overal zijn kleine straatjes, fraaie uitzichten en ... ontzettend veel mensen. Allemaal toeristen. Wat komen die hier toch doen?

Dat wordt al heel snel duidelijk als je door de paar hoofdstraten loopt die de stad rijk is. Elke etalage is gevuld met flessen alcohol in alle maten, soorten en kleuren. Of met parfums, want dat is de tweede specialiteit van San Marino. Allemaal belastingvrij en daarom is het zo druk. Wij zijn vrijwel de enigen die geen papieren tasjes-met-inhoud dragen Maar er is ook een derde specialiteit: wapens. Ik heb nog nooit zoveel wapens bij elkaar gezien, trots tentoongesteld in glanzende vitrines. Allerlei soorten bogen, grote verzamelingen messen en zwaarden in alle maten en soorten. Maar in de etalages liggen ook werpsterren, pistolen, revolvers, automatische en half-automatische wapens en allerhande legerattributen. Nergens wordt over vergunningen gerept. Dat kan toch niet, denk ik, nergens zijn grenscontroles, iedereen kan gewoon San Marino in. En dus ook weer uit. Ik neem toch maar aan dat je in die winkels wel een wapenvergunning moet laten zien? Of kopen? Of 'regelen'?

En bijna verstoep onder al dat wapentuig in die etalages staan beeldjes van een saluerende Mussolini en zijn portret hangt aan de muren in die winkels. Hoewel San Marino in de beide wereldoorlogen neutraal is gebleven, vind ik toch dat er een duister randje zit aan dit zo zonnige stukje van de aarde.